

РИК РИЪРДЪН СИНЪТ НА СОБЕК

Част 1 от „Пърси Джаксън & Хрониките на Кейн“

Превод от английски: Александър Драганов, 2013

chitanka.info

КАРТЪР

Достатъчно лошо беше, че ме изяде гигантски крокодил.
Момчето с блестящия меч обаче направи деня ми още по-отвратителен.

Може би е редно да се представя.

Казвам се Картър Кейн и съм едновременно ученик и магьосник, а също и воин. Принуден съм да следя постоянно проявите на египетските богове и чудовища, ако не искам да бъда убит.

Добре де, малко преувеличавам. Не *всички* египетски богове искат смъртта ми. Само част от тях — това върви в комплект с работата ми на магьосник. Ние сме нещо като свръхестествена полиция, която следи злите сили с египетски произход. Стараем се да не ги допускаме да правят прекалено големи пакости в нашия свят.

Днес трябваше да се занимавам с избягало чудовище в Лонг Айленд. Нашите гадатели усетиха, че в района от няколко седмици има явления с магически произход. По местните новини съобщиха, че около магистралата Монток е забелязано огромно създание, което се храни с дивите животни в областта и изкарва акъла на местните. Някакъв репортер дори го кръсти Блатното чудовище от Лонг Айленд, а когато смъртните започнат да говорят за чудовища, значи работата наистина е станала дебела.

Обикновено в такива случаи с мен идва сестра ми Сейди или някой от другите бруклински магьосници. Сега обаче всички са в Първи ном в далечен Египет, където се обучават да контролират кашкавалениите демони (да, наистина има такива същества, но, повярвайте ми, не искате да знаете какво представляват) и трябва да се оправям сам.

Настаних се в летящата лодка заедно с Пъзльо, моя домашен грифон, и прекарахме сутринта, кръжейки над южните брегове в очакване на някаква бяла. Сигурно се питате защо просто не яхнах Пъзльо — представете си криле като на гигантско колибри, които пърхат по-бързо и по-силно и от витлата на хеликоптер. По-добре е да си стоиш в лодката, освен ако не искаш да станеш на юфка.

Пъзльо си го бива да надушва магията. След няколко часа патрулиране той извреця „ПЪЪЗ!“ и рязко се спусна наляво в блатото между две предградия.

— Не ми казвай, че трябва да слизам долу.

Пъзльо потрепери и изкряка, след което нервно замахна с бодливата си опашка.

Не можех да видя нищо под нас, освен кафявата река, която блестеше с отражението на лятното слънце и криволичеше между тревите и редките изкривени дървета чак до Морикъс Бей. Малко напомняше делтата на Нил в Египет, с дребната разлика, че наоколо имаше уютни къщи със сиви покриви. На север се виждаше дългата колона коли по магистралата Монток — пътуващите искаха да избегнат тълпите в града, като попаднат на тълпите в Хемптънс.

Зачудих се, ако под нас наистина живееше блатно чудовище, колко ли време щеше му отнеме да развие апетит към човешко месо. Би се почувствало като на шведска маса.

— Ами добре — казах на Пъзльо, — свали ме до реката.

Веднага щом напуснах лодката, Пъзльо отлетя с врясък, последван от нея.

— Хей! — извиках аз, но твърде късно.

Пъзльо е плашлив, а месоядните същества го изнервят, също както и фойерверките, палячовците, а също и миризмата от странната британска напитка „Рибена“ на Сейди (за последното не го обвинявам — сестра ми израсна в Лондон и разви някои странни вкусове).

Разбрах, че ще трябва да се оправям самичък със загадъчното същество, чак след това евентуално да подсвирна на Пъзльо и да се надявам, че той ще се върне да ме вземе.

Отворих раницата си и проверих запасите си — омагьосано въже, извитата ми магическа пръчка от слонова кост, малко восък за

правене на вълшебни фигурки *шапти*, калиграфски комплект и лечебна отвара, приготвена преди известно време от моята добра приятелка Яс (тя знае колко често се наранявам).

Имаше и още нещо, което ще ми трябва.

Съсредоточих се и се протегнах в Дуат. През последните няколко месеца станах много добър в това да складирам разни неща за черни дни в света на сенките — допълнителни оръжия, чисти дрехи, плодови сладкиши и дори безалкохолна бира. Но допирът до Дуат продължаваше да е странен, като преминаване през студени и тежки завеси. Сключих пръсти около дръжката на меча си и го изтеглих — тежък *копеш* с острие, изкривено като въпросителен знак. Въръжен с меча и с вълшебната си пръчка се почувствах готов да навлезе в блатото и да се срещна с новия му чудовищен обитател. Каква радост!

Веднага щом пристъпих във водата, потънах до коленете. Дъното приличаше на гъста чорба. С всяка крачка чувах как обувките ми правят „плюк-плюк!“ и се зарадвах, че Сейди не е с мен. Тя нямаше да спре да се хили.

Нещо повече, след като вдигах толкова шум, щеше да е невъзможно да изненадам чудовището.

Заля ме вълна от комари, внезапно се изнервих и се почувствах ужасно самотен.

„Можеше и да е по-лошо — казах си. — Можеше да изучаваш кашкавалениите демони.“

Но не успях да се убедя докрай. Чух деца да се смеят наблизко, вероятно си играеха. Запитах се какво ли е да си нормално хлапе, което излиза следобед с приятели.

Идеята беше толкова мила, че се разсеях и не забелязах мехурчетата във водата, докато на около петдесет метра пред мен нещо зеленикаво и люспесто не изплува на повърхността. То веднага се потопи обратно, но аз разбрах, че съм я втасал — и преди се бях се занимавал с крокодили, но този беше особено голям.

Спомних си по-предишната зима, когато в Ел Пасо със сестра ми бяхме нападнати от Собек, бога на крокодилите. Определено неприятен спомен.

По врата ми потече студена пот.

— Собек — промърморих, — ако отново се захващаш с мен, кълна се в Ра...

Богът крокодил ни бе обещал да ни остави на мира, понеже бяхме близки с шефа му, бога на Слънцето. Но все пак... крокодилите огладняват. И тогава са склонни да забравят обещанията си.

Отговор от водата не последва. Мехурчетата изчезнаха.

Магическите ми инстинкти не са много добри, когато трябва да усетя присъствието на някое чудовище. Въпреки това водата пред мен ми се стори много по-тъмна. Това или означаваше, че е дълбока, или че под повърхността ѝ се спотайва нещо огромно.

Знаете ли, почти се надявах да е Собек. С него има някакъв шанс да се разбереш, преди да се опита да те налага. Голям самохвалко е и обича да приказва на жертвите си, преди да ги изяде.

За жалост, не беше той.

Следващата микросекунда водата около мен изригна. Твърде късно осъзнах, че е трябвало да извикам целия Двадесет и първи ном на помощ. Видях блестящи жълтеникави очи, големи колкото главата ми, и някакво златно бижу, увиснало около дебелия шия. След това огромната паст се отвори, за да разкрие редици разкривени зъби и достатъчно голям търбух, че спокойно да погълне наведнъж боклукчийски камион.

И съществото ме глътна.

Представете си как ви напъхват в огромна лигава найлонова торба за боклук, в която няма въздух. Такова беше чувството да си в търбуха на звяра, само дето беше по-горещо и миришеше по-лошо.

В първия миг бях твърде смаян, за да предприема каквото и да е. Не можех да повярвам, че съм все още жив. Ако устата на крокодила не бе толкова огромна, вероятно той щеше да ме прехапе на две. Вместо това обаче ме лапна на една хапка и сега навярно възнамеряваше да ме смели бавно и мъчително.

Голям съм късметлия, нали?

Създанието започна да се мята насам-натам, което допълнително затрудни мисловния ми процес. Затаих дъх с опасението, че може би го правя за последно. Все още имах меча и вълшебната си пръчка, но не можех да ги използвам с ръце, притиснати до тялото. Не можех да стигна и до нито един от предметите в чантата си.

Това ми оставяше само един изход — вълшебна дума. Ако можех да се сетя за правилния йероглиф и да го изговоря на висок глас, можех да придобия нечовешка сила, с която да се измъкна от търбуха на това противно влечуго.

На теория това е отлично решение.

На практика обаче никога не съм бил много добър с вълшебните думи, а това, че се намирах в нечий смрадлив корем, изобщо не ми помагаше.

„Ще се справиш“ — казах си.

След всичките ми опасни приключения бе нелепо да си отида така. Сейди щеше да бъде съсипана. После, след като ме прежалеше, щеше да намери душата ми в отвъдното, за да ми се подиграва как съм могъл да бъда толкова тъп.

Дробовете ми започнаха да изгарят. Причерня ми. Избрах си вълшебна дума, съсредоточих се и понечих да я изрека.

Внезапно чудовището се стрелна напред и изрева, което прозвуча доста странно във вътрешностите му. Гърлото му се сви около мен и ме изтласка навън като паста за зъби от тубичка. Изхвърчах от устата му и тупнах в блатистата трева.

Някак успях да се изправа и се заклатушках наоколо полуослепен, стенещ и покрит с крокодилска слюнка, която смърдеше на развалена риба.

Повърхността на реката беше цялата в мехурчета. Крокодилът бе изчезнал яко дим, а на около шест метра от мен стоеше тийнейджър с дънки и избледняла оранжева тениска, която гордо съобщаваше, че е от някакъв ЛАГЕР. Не можах да прочета точно от кой. Момчето изглеждаше малко по-голямо от мен — вероятно на около седемнайсет, — с рошава черна коса и морскозелени очи. Това, което обаче привлече вниманието ми, беше блестящият му с леко бронзово сияние меч.

Не съм сигурен кой от нас беше по-изненадан.

За момент момчето от Лагера просто ме зяпна, след което забеляза *копеша* и вълшебната ми пръчка. Испитах неприятното чувство, че ги *вижда* каквито са в действителност. Обикновено смъртните не могат да различат магията. Мозъците им я възприемат трудно и затова обикновено щом зърнат меча ми, решават, че е бейзболна бухалка или нещо подобно.

Но това момче... беше различно. Може би магьосник? Само че познавах почти всички магьосници от номовете в Северна Америка и никога не го бях срещал. А и не бях виждал меч като неговия. Всичко в него ми изглеждаше... *неегипетско*.

— Крокодилът — казах аз, като се опитах да звуча спокоен и уравновесен. — Къде отиде?

— Няма за какво — намръщи се момчето от Лагера.

— Моля?

— Праснах крокодила ти в тумбака — изимитира удара с меча си той, — затова те повърна. Та, няма за какво да ми благодариш. Но какво правиш тук?

Признавам си, че не бях в добро настроение. Бях ранен и вмирисан, а и малко унижен. Могъщият Картър Кейн, водачът на Бруклинската къща, бе изплут от крокодил като голяма топка косми.

— Почивах си — изляях в отговор. — А ти какво си *мислеше*, че правиш? Кой си ти и защо се биеш с чудовището ми?

— С *твоето* чудовище? — Момчето тръгна към мен през водата. Не изглеждаше като да има проблеми с калта. — Виж какво, не знам кой си, но този крокодил тормози Лонг Айлънд вече седмици наред. Приемам лично тези неща, защото това е моята територия. Преди няколко дни изяде един от пегасите ни.

Прониза ме странна тръпка, все едно ме удари ток с високо напрежение.

— Пегаси ли?

— Каза, че чудовището е твое. Така ли е?

— Не, естествено! — изръмжах. — Опитвах се да го спра! Накъде отиде...

— Натам — посочи той с меча си на юг. — Вече щях да съм по петите му, но ти ме изненада.

След това ме измери с поглед, от което ми стана малко обидно, защото беше с една глава по-висок от мен. Все още не можех да разчета нищо от надписа на тениската му, освен думата ЛАГЕР. На врата си носеше кожена връв с шарени мъниста, сякаш направени от дете. Нямаше магическа раница или пръчка. Може би си ги държеше в Дуат? Или пък беше побъркан смъртен, докопал вълшебен меч и решил, че е супергерой. Древните реликви наистина могат да замъглят разума ти.

Накрая той поклати глава.

— Предавам се. Син на Арес? Сто на сто си нечистокръвен, но какво се е случило с меча ти? Много лошо е изкривен.

— Това е *копеш* — ядосах се аз, — очаква се да е изкривен.

В момента обаче не мислех за меча.

Този лагерник ме бе нарекъл *нечистокръвен*. Може би не го бях чул правилно, или беше имал предвид нещо друго. Но баща ми беше от африкански произход, а майка ми беше бяла. *Нечистокръвен* не е дума, която мога да харесам.

— Махай се — изскърцах със зъби. — Имам си крокодил, с който да се разправям.

— Човече, аз се разправям с крокодила — настоя момчето. — Последния път, когато ти се пробва, той те глътна. Забрави ли?

Пръстите ми стиснаха дръжката на меча.

— Всичко беше под контрол. Готвех се да призова юмрук...

Поемам пълната отговорност за всичко, което стана след това.

Не исках да го направя. Ама честно. Обаче се бях ядосал и, както споменах по-рано, не съм много добър с вълшебните думи. Докато си стоях в търбуха на крокодила, се канех да призова Юмрука на Хор, огромна сияйна ръка, способна да мине през всичко — врати, стени и каквото още й се изпречи. Планът ми бе със сила да си пробия път през корема на чудовището. Знам — грубо, но ефективно.

Предполагам, че заклинанието бе останало в ума ми като куршум, зареден в цевта. Бях ядосан и объркан и както стоях срещу момчето от Лагера, вместо да кажа „юмрук“ на английски, я произнесох на египетски: *хефа*.

Толкова простичък йероглиф:

Не бихте предположили, че това ще създаде толкова проблеми.

Веднага щом изрекох думата, символът заблестя в празното пространство между нас. Една огромна ръка с размера на миялна машина се появи от нищото и удари такъв шамар на момчето, че го запрати в съседния квартал.

Имам предвид, че *буквално* го изкарах от обувките му. Прелетя и цопна в реката с шумно „пляс!“. Последното нещо, което видях от него, бяха босите му крака. След това изчезна от погледа ми.

И не, това не ме накара да се почувствам по-добре. Е... може би мъничко. Но също така се ужасих. Дори момчето да беше гадняр, магьосниците не могат просто да се мотаят и да шамаросват хлапета с Юмрука на Хор.

— Браво на теб! — плеснах се по челото.

Навлязох в блатото и се притесних, че съм убил горкото момче.

— Човек — извиках с надеждата, че може да ме чуе, — извинявай! Жив ли си?

Вълната се появи от нищото.

Огромна шестметрова водна стена, която ме натика право в реката. Излязох на повърхността задавен и с отвратителния вкус на рибешка храна в устата си. Премигнах, за да изчистя очите си, и видях как момчето от Лагера ме напада с вдигнат меч, скачайки във въздуха като нинджа.

Вдигнах своя *копеш*, за да блокирам удара, и така спасих главата си от разрязване на две. Момчето обаче беше бързо и силно. Заотстъпвах назад, а той атакуваше отново и отново. Успяха всеки път да блокирам ударите му, но осъзнавах, че той е по-силен. Острието му бе по-леко, а и той — трябва да призная — по-добър дуелист.

Исках да обясня, че съм направил грешка и че наистина не съм негов враг. Но трябваше да се съсредоточа, за да не бъда нарязан като пастърма.

Момчето от Лагера нямаше проблем да приказва, докато се бие.

— Сега разбирам — каза той и замахна към главата ми. — Ти си някакво чудовище.

Блокирах удара и остриетата на мечовете ни се срещнаха със звън. Олюлях се.

— Не съм никакво чудовище! — успях да изрека.

Нямаше да мога да победея този тип само с меча си. Проблемът бе, че не исках да го нараня. Вярно е, че се опитваше да ме направи на сандвич „Кейн“, но все още се чувствах виновен, че започнах схватката.

Той отново замахна и не ми остави никакъв избор. Използвах вълшебната си пръчка от слонова кост и пресяхох пътя на острието му,

като освободих магически заряд. Въздухът между нас се изпълни със светлина и момчето залитна назад. Сините искри на магията запукаха около него, сякаш заклинанието ми не знаеше какво да го прави.

Кой беше този?

— Каза, че крокодилът е *твой* — намръщи се момчето от Лагера. Зелените му очи блестяха от гняв. — Явно си изгубил любимеца си. А ти си дух от Подземния свят, преминал през Портите на Смъртта?

Преди дори да асимилирам въпроса, той замахна със свободната си ръка. Реката обърна течението си и ме събори отново.

Успях да се изправя, но вече наистина ми писваше да пия блатна вода. Междувременно момчето нападнаше отново, вдигнало меча си за фатален удар. В отчаянието си, аз изпуснах магическата си пръчка и бръкнах в лицата си. Пръстите ми докоснаха въжето.

Хвърлих го към нападателя си и извиках думата *Тас!* — *вържи*, тъкмо когато бронзовото острие поряза китката ми.

Болка изригна в цялата ми ръка. Първо ми причерня, а после пред очите ми затанцуваха звезди. Изтървах меча и стиснах китката си, борещ се за глътка въздух и забравил за всичко, освен за болката.

Смътно осъзнавах, че момчето от Лагера може да ме довърши, но по някаква причина не го направи. Заля ме вълна от гадене и се превих на две.

Насилих се да погледна към раната. Имаше много кръв, но си спомних нещо, което Яс веднъж ми каза в Бруклинската къща: че прорезните рани обикновено изглеждат много по-лоши, отколкото са в действителност. Извадих парче папирус от лицата си и го притиснах до раната като превръзка.

Болката все още бе мъчителна, но гаденето попремина. Погледът ми се проясни и отново си зададох въпроса защо все още съм цял.

Момчето от Лагера седеше наблизко в дълбоката до кръста вода и изглеждаше обезкуражен. Вълшебното ми въже се бе увило около ръката, с която държеше меча си, и я бе вързало за главата му. Неспособен да пусне оръжието, той изглеждаше все едно има еленов рог, изникнал точно до ухото му. В момента се опитваше да отхлаби въжето със свободната си ръка, но, разбира се, не постигаше никакъв напредък.

Накрая въздъхна и ме погледна.

— Започвам да те мразя.

— Мен? — възразих аз. — В момента от мен се лее кръв! А и ти започна всичко, като ме нарече нечистокръвен!

— О, моля ти се — изправи се несигурно на крака момчето. Рогът го правеше нестабилен. — Няма как да си смъртен, иначе мечът ми щеше да мине през теб. И след като не си дух или чудовище, значи си нечистокръвен. Предполагам, полубог от армията на Кронос.

Не разбрах почти нищо от това, което той изговори, но едно нещо ми се проясни.

— Значи като каза нечистокръвен...

— Имах предвид полубог — зяпна ме той, все едно съм полуидиот. — Ти какво си помисли?

Опитах се да проумея всичко това. Бях чувал термина *полубог* и преди, но беше концепция, чужда на египетското мислене. Може би момчето разбираше, че съм свързан с Хор и използвам божествената му сила. Защо обаче си служеше с толкова странни описания?

— А ти какъв си? — попитах аз. — Владееш бойни магии, но контролираш и стихията на водата? От кой ном си?

— Човек, не разбирам нищо от това, което говориш — изсмя се кисело момчето, — нямам нищо общо с гномите. Със сатириите — да. Дори с циклопите. Но не и с гномите.

Загубата на кръв явно бе замъглила съзнанието ми. Думите му се завъртяха в ума ми като топките от спортния тотализатор — циклопи, сатири, полубогове, Кронос. По-рано бе споменал и Арес. Той бе гръцки бог, а не египетски.

Почувствах как Дуат се разтваря под краката ми, заплашвайки да ме погълне. *Гръцки... а не египетски.*

Една идея започна да се оформя в ума ми. Не я харесах. Всъщност толкова се уплаших, че, Хор ми е и свидетел, изкарах си акъла.

Въпреки всичката блатна вода, с която се бях нагълтал, гърлото ми пресъхна.

— Виж — казах аз, — извинявай, че те ударих с онова заклинание. Не беше нарочно. Това, което обаче не разбирам, е... магията трябваше да те убие. Но не го направи. Нищо не разбирам.

— Звучиш толкова разочарован — промърмори той. — Но като стана дума за това, и ти би трябвало да си мъртъв. Малко хора могат да

се бият срещу мен толкова добре. А и мечът ми трябваше да направи крокодила ти на прах.

— За последен път ти казвам, крокодилът не е *мой*!

— Все тая — отвърна момчето със съмнение. — Въпросът е, че го цапнах здравата. Божественият бронз трябваше да го направи на прах, но сякаш само го ядоса.

— Божествен бронз?

Разговорът ни беше прекъснат от ужасения писък на дете, долетял от близкото предградие.

Сърцето ми прескочи един удар. Какъв идиот бях само! Забравих за какво сме дошли.

Приковах момчето от Лагера с поглед.

— Трябва да спрем този крокодил.

— Примирие? — предложи той.

— Става — отвърнах аз. — Можем да си продължим битката, след като се погрижим за крокодила.

— Ами хубаво. Сега може ли да отвърнеш ръката ми от главата, моля? Чувствам се като проклет еднорог!

Не твърдя, че започнахме да си имаме доверие, но поне вече ни сплотяваше обща кауза. Той призова обувките си от реката — нямам идея как. След това ми помогна да се превържа с парче лен и ме изчака да изпия половината си лековита отвара.

Почувствах се толкова добре, че реших да се надбягвам с него по посоката на писъка.

Мислех, че съм в добра форма след всичките тренировки, съпътстващи обучението на боен магьосник, тежките артефакти, които ми се налага да мъкна, и баскетболните игри с моя приятел Хуфу и неговите бабуни (които, между другото, си ги бива под коша). Въпреки това едвам удържах на темпото на момчето от Лагера.

Което ми напомни, че все още не знаех името му.

— Как се каваш? — попитах задъхан.

— Не знам дали е редно да ти кажа — погледна ме предпазливо той. — Имената могат да бъдат много опасни.

Беше прав, разбира се. Имената притежаваха огромна сила. Преди време сестра ми Сейди научи моя *рен*, тайното ми име, и това

все още ме изнервя. Опитен магьосник може да ти стори доста бели дори и само с обикновеното ти име.

— Добре тогава — отвърнах, — аз съм пръв. Картър.

Предполагам, че ми повярва. Гънките около очите му се поизгладиха.

— Пърси — отговори той.

Това ми се стори шантаво име — може би британско, макар че хлапето говореше и се държеше по-скоро като американец.

Прескочихме един изгнил дънер и най-накрая излязохме от блатото. Тръгнахме нагоре по тревистия склон, в посока на най-близките къщи, когато осъзнах, че писъкът вече не е само един. Лош знак.

— Трябва да те предупредя — рекох на Пърси, — че не можеш да убиеш крокодила.

— Само гледай — отвърна ми той.

— Не — поклатих глава, — той е безсмъртен.

— Чувал съм го и преди. Изпратих доста чудовища в Тартара въпреки това им твърдение.

Тартара?

Разговорът с Пърси ми причиняваше невероятно главоболие. Напомни ми на една лекция по египтология, която баща ми изнесе в Шотландия. Там се опитах да осъществя контакт с местните, но установих, че те говорят много странен английски — с различни думи, различно произношение — и не разбрах почти нищо. Същото беше и с Пърси. Двата почти говорехме на един език — за магии, чудовища и тъй нататък. Речникът му обаче беше тотално объркан.

— Не, не — пробвах отново, на половината път нагоре по склона. — Крокодилът е *петсухос*. Син на Собек.

— Кой е Собек? — отвърна той.

— Господарят на крокодилите. Бог от Древен Египет.

Това го накара да замръзне на място. Погледна ме и мога да се закълна, че въздухът около нас се наелектризира. Някакъв глас изкрещя в подсъзнанието ми: „Не казвай нищо повече!“.

Пърси погледна първо към *копеша*, който си бях върнал от реката, а после и към магическата пръчка на колана си.

— Откъде идваш? Честно.

— От Лос Анджелис — отвърнах, — но сега живея в Бруклин.

Това, изглежда, не му помогна.

— Значи това чудовище, този пет... ъ-ъ-ъ... как го каза...

— *Петсухос* — отвърнах. — Думата е гръцка, но чудовището е египетско. Той е талисман от храма на Собек, почитан като жив бог.

— Звучиш като Анабет — изпъшка Пърси.

— Като кого?

— Все едно. Прескочи урока по история и ми кажи как да го убия.

— Казах ти...

Тогава отново чухме писък, последван от злокобно хрущене, все едно някой дъвче метал.

Затичахме се нагоре към хълма, прескочихме оградата на нечий заден двор и се озовахме на задънена улица, от тези, които можеха да се видят навсякъде в САЩ. Около нея имаше едноетажни къщи с добре поддържани градинки, пощенски кутии и малки автомобили, паркирани пред тях. Пълна идилия, с изключение на гигантския крокодил в центъра на улицата.

За съжаление, той рязко контрастираше с американския дух на околността, тъй като стръвно разкъсваше малък зелен хетчбек със стикер на него, чийто надпис гласеше: ПУДЕЛЪТ МИ Е ПО-УМЕН ОТ ОТЛИЧНИЯ ВИ УЧЕНИК. Може би *петсухосът* бе сметнал нещастния автомобил за друг крокодил и в момента превземаше територията му. Или пък просто мразеше пуделите и/или отличниците.

Независимо от причината, крокодилът изглеждаше дори пострашен, отколкото в блатото. Бе дълъг около дванайсет метра, висок като камион и с толкова силна и дебела опашка, че преобръщаше леки коли с всяко свое движение. От тъмнозелените му люспи капеше вода, която се събираше на локви в краката му. Помня, че някога Собек ми бе споделил как реките по света са създадени от божествената му пот. Отвратително, ако питате мен. А сега виждах, че това създание явно има същите сили. Още по-отвратително.

Очите на чудовището блестяха в мрачна жълтеникава светлина, а кривите му зъби бяха снежнобели. Най-странен обаче бе нашийникът му, направен от злато и скъпоценни камъни, достатъчни да си купиш частен остров.

Именно по нашийника се досетих, че крокодилът е *петсухос*. Бях чел, че в Древен Египет свещените животни на Собек са носели

подобни украшения, макар да нямах представа как едно от тях се е озовало в Лонг Айленд.

Когато с Пърси се появихме, крокодилът прехапа зеления хетчбек на две и обсипа околните поляни с парченца метал и стъкло.

Веднага щом пусна съсипаната кола, от нищото се появиха половин дузина деца. Вероятно се бяха крили зад други автомобили. Някои от тях нападнаха чудовището, като викаха с все сила.

Не можех да повярвам! Те бяха обикновени ученици, въоръжени с водни пистолети и балони. Предположих, че са дошли на почивка и са се разхлаждали преди появата на чудовището.

Възрастни не се виждаха. Вероятно бяха на работа или пък се бяха скрили и припаднали от ужас.

Хлапетата изглеждаха по-скоро ядосани, отколкото уплашени. Те тичаха около крокодила и го целеха с водни бомбички, които не му причиняваха никаква вреда.

Безполезно и глупаво? Несъмнено. Но не можех да не се възхитя на храбростта им. Правеха всичко по силите си, за да спрат чудовището, нахлуло в квартала им.

Но пък може би не виждаха какво представлява крокодилът в действителност. Сигурно смъртните им умове го възприемаха като слон, избягал от зоологическата градина, или полудял пощальон с голям камион.

Каквото и да виждаха обаче, бяха в смъртна опасност.

Гърлото ми се сви. Сетих се за магьосниците от Бруклинската къща. Те не бяха по-големи от тези деца. Инстинктите ми на батко се събудиха. Втурнах се в атака и извиках:

— Махнете се от него! Бягайте!

А след това метнах вълшебната си пръчка по крокодила и изкрещях:

— *Са-мир!*

Пръчката цапардоса крокодила по муцуната, а по тялото му се разля синя светлина. Йероглифът за болка затрепка на различни места по чудовището:

Навсякъде, където се появи, кожата на крокодила започна да пуши, той изръмжа и се замята раздразнено.

Хлапетата се разбягаха в търсене на скривалища зад колите и пощенските кутии.

— Успя да му привлечеш вниманието — отбеляза Пърси и подсвирна под носа си.

— Аха — отвърнах.

— Но си сигурен, че не можем да го убием, така ли?

— Аха.

Крокодилът сякаш слушаше внимателно разговора ни. Жълтите му очи ни оглеждаха преценяващо, все едно се питаше кого да изяде пръв.

— Дори ако успееш да унищожиш тялото му — обясних, — той просто ще се появи някъде наблизко. Герданът на шията му е омагьосан с божествените сили на Собек. За да победим чудовището, трябва да му го вземем. Тогава *петсухосът* може би ще се свие обратно до размерите на обикновен крокодил.

— Мразя думите „може би“ — промърмори Пърси. — Хубаво. Аз ще взема огърлицата, а ти ще му отвлечеш вниманието.

— Защо пък аз да му отвлечам вниманието?

— Защото си по-дразнещ — отвърна Пърси. — Само се постарай да не те изяде отново.

Чудовището изрева. Лъхна ни миризма като от боклука на рибарски ресторант.

Мислех да възразя, че и Пърси си е доста дразнещ, но не получих този шанс. *Петсухосът* се втурна напред, а новият ми другар отскочи настрани, като ме остави сам срещу чудовището.

Първото нещо, което ми хрумна — колко унизително би било да ме изядат два пъти за един ден.

С крайчеца на окото си видях как Пърси скача отдясно на съществото. Чух виковете на смъртните деца, които целеха крокодила с водни бомбички, като че ли се опитват да ме защитят.

Петсухосът надвисна над мен, разтвори уста, за да ме изяде.

И аз се ядосах.

Изправял съм се срещу най-злите богове на Египет. Навлизал съм в Дуат и съм пътувал през Земята на демоните. Стоял съм на

бреговете на самия Хаос. Нямах да стана жертва на някакъв възголям алигатор.

Въздухът около мен започна да пращи от енергия, а бойният аватар на Хор се издигна около тялото ми — светеща синя обвивка във формата на Хор.

Аватарът ме повдигна във въздуха така, че увиснах по средата на високия шест метра воин с глава на ястреб. Пристъпих напред и аватарът повтори движенията ми.

— Какво, в името на Хера... — извика Пърси.

Крокодилът се блъсна в мен.

Едва не ме събори. Челюстта му захапа свободната ръка на аватара ми, но аз замагнах със сияйния меч на ястреба воин към врата на влечугото.

Петсухосът не може да бъде убит, но се надявах поне да прережа огърлицата, която му дава сила.

За нещастие, пропуснах. Мечът ми удари рамото на крокодила, откъдето вместо кръв потече пясък. Типично за египетско чудовище. Щях да се зарадвам, ако се беше разпаднал напълно, но нямах такъв късмет. Веднага щом измъкнах острието на меча си, раната започна да се затваря, а течащият от нея пясък изтъня до струйка. Крокодилът разтърси огромната си глава и, все още ухапал ръката ми, ме замята във въздуха като куче, намерило нова играчка.

Когато най-сетне ме пусна, се приземих върху най-близката къща и разбих покрива ѝ, оставяйки дупка с формата на воин с птича глава на тавана на нечий хол. Надявах се да не съм смачкал някой беден смъртен, загледан в поредния епизод на „Доктор Фил“^[1].

Когато погледът ми се проясни, видях две неща, които ме вбесиха. Първо, крокодилът отново се бе насочил към мен. Второ, новият ми приятел Пърси си стоеше по средата на улицата с широко отворена уста. Явно бойният ми аватар го беше стреснал до такава степен, че беше забравил своята част от плана.

— Какво става? — попита той. — Намираш се във вътрешността на светец великан с кокоша глава!

— Ястребова! — извиках разгневен.

Реших, че ако оцелея днес, не трябва да позволявам на този тип да се запознава със Сейди. Двамата заедно вероятно биха ме скъсали от подигравки.

— Няма ли да помогнеш малко?

Пърси се сети, че е редно и той да свърши някаква полезна работа, и хукна към крокодила. Когато чудовището ме приближи, го ритнах по муцуната и това го накара да кихне и да разклати главата си достатъчно дълго, за да се измъкна от съсипаната къща.

Пърси скочи върху опашката на съществото и се затича по гърба му. Чудовището започна да се мята във всички посоки, а от люспите му потече вода. Пърси някак успя да се задържи върху него — явно бе тренирал гимнастика или нещо подобно.

В същото време децата наоколо намериха по-добри оръжия — камъни, части от изпочупените коли, дори няколко щанги за джанти — и започнаха да ги мятат по съществото. Аз обаче не исках то да насочва вниманието си към тях.

— Хей! — провикнах се и ударих муцуната на крокодила с *копеша* си. Добър, солиден удар, който трябваше да отнесе долната му челюст. Вместо това обаче той захвапа меча ми и се опита да ми го вземе. Започнахме да се боричкаме за оръжието, а светещото острие направи няколко от зъбите му на пясък. Това едва ли беше приятно усещане, но крокодилът не се отказа.

— Пърси! — извиках. — Сега е моментът!

Пърси се стрелна към гърдана. Хвана се за него и започна да сече златните вериги, но бронзовият му меч не успя дори да ги огъне. В същото време крокодилът задърпа *копеша* ми още по-яростно. Бойният ми аватар премигна.

По принцип аватарите са краткотрайно решение, нещо като бързото бягане на кратки разстояния. Не можеш да го правиш много дълго, защото ще припаднеш. Вече се бях изпотил и дишах тежко. Сърцето ми биеше като барабан в гърдите, а резервите ми с магия се изчерпваха.

— Побързай! — извиках на Пърси.

— Не мога да го срежа! — оплака се той.

— Трябва да има катарама — посъветвах го аз.

Веднага щом го казах, я забелязах — златна табелка на гърлото на съществото, на която имаше йероглиф, означаващ името СОБЕК.

— Отдолу!

Пърси пролази надолу по огърлицата, но тъкмо в този момент бойният ми аватар се разпадна. Паднах на земята изтощен и замаян.

Единственото нещо, което спаси живота ми, беше, че крокодилът дърпаше меча на аватара ми.

Когато острието изчезна, крокодилът залитна назад и се плъосна върху една нещастна кола. Смъртните деца се разбягаха. Едно се скри под друга кола, която обаче изчезна, отнесена от опашката на крокодила.

Пърси хвана закопчалката на гerdана и увисна на него. Меча му го нямаше, явно го беше изпуснал.

В същото време крокодилът отново стъпи на краката си. Добрата новина — очевидно не беше забелязал Пърси. Лошата — *определено* забеляза мен и доста се разгневи.

Нямах сили да бягам, нито да призова магия. В този момент хлапетата с водните бомбички имаха по-големи шансове от мен.

Някъде в далечината завиха сирени. Някой беше извикал полицията, което изобщо не ме зарадва. Това означаваше, че още смъртни идват възможно най-бързо насам, за да свършат като крокодилска храна.

Отстъпих назад и опитах — колкото и нелепо да звучи — да укротя съществуването.

— Долу, момче!

Крокодилът изсумтя. Водата от люспите му го превръщаше в най-уродливия фонтан на света, а обувките ми джапаха при всяка моя стъпка. Жълтите му очи се завъртяха, вероятно от задоволство. Знаеше, че ще ме изяде.

Бръкнах в чантата си. Намерих само парче восък, а нямах време да създам приличен *шапти*. Но нямах и по-добра идея — пуснах раницата и започнах да оформям восъка с две ръце, като се мъчех да го омекотя.

— Пърси? — извиках.

— Не мога да я откопчая! — извика той. Не посмях да сваля поглед от крокодила, но с периферното си зрение видях как блъска с юмрук в основата на нашийника. — Някаква магия?

Това бяха най-умните му думи досега (не че беше казал кой знае колко много умни неща, между които да избирам). Катарамата беше омагьосана с йероглиф. Само магьосник можеше да развали заклинанието, а какъвто или каквото да представляваше Пърси, очевидно не беше такъв.

Все още оформях фигурката, когато крокодилът реши, че се е наслаждавал достатъчно на момента и е време да ме изяде. Той се стрелна към мен, а аз хвърлих своето *шабти* към него, макар да го бях оформил само наполовина, и изрекох вълшебната дума.

С нея вдъхнах живот на най-грозното хипопотамче на света. То се заби в лявата ноздра на крокодила, закрепил се и започна да я рити с късите си дебели крачета.

Това не беше най-добрият тактически ход, който съм правил, но хипопотам в носа би трябвало да е достатъчно разсейван. Влечугото изсъска, олюля се, разтърси глава, а Пърси се пусна и се претърколи настрана, като едва не беше смачкан от лапата на крокодила. След което се изтича на тротоара при мен.

Аз с ужас гледах как восъчното ми животинче, в момента живо, макар и доста уродливо хипопотамче, се мъчи да излезе от носа на крокодила — или напротив, да навлезе по-навътре в синусите му. Не можех да преценя кое от двете.

Крокодилът се извърна и Пърси ме издърпа тъкмо преди да бъда стъпкан.

Отидохме до другия край на улицата, където се бяха събрали смъртните деца. Беше невероятно, че нито едно от тях не е ранено. Крокодилът продължи да блъска и троши къщите в квартала, докато се мъчеше да издуха хипопотамчето от носа си.

— Добре ли си? — попита Пърси.

Кимнах немошно, мъчейки се да си поема въздух.

Едно от хлапетата ми предложи водния си пистолет. Махнах му с ръка.

— Хей, юнаци — каза Пърси, — чувате ли тези сирени? Трябва да изтичате надолу по пътя и да спрете полицията. Кажете им, че тук е твърде опасно. Спрете ги!

По някаква причина децата го послушаха. Може би просто се зарадваха, че могат да свършат нещо полезно, но и от начина, по който Пърси ги заговори, ми се стори, че има опит в командването. Звучеше ми малко като Хор — роден водач.

— Браво на теб — успех да кажа, когато децата се затичаха.

Пърси кимна уморено. Крокодилът все още се занимаваше с нашественика в носа си, но се съмнявах, че *шабти* ще издържи още

дълго. Подложено на такъв натиск, хипопотамчето отново щеше да стане на топка восък.

— Бива си те, Картър — призна Пърси. — Имаш ли други козове в ръкава си?

— Нищо — отвърнах съкрушен. — Номерата ми свършиха. Но ако се добера до тази катарама, мисля, че ще успея да сваля гердана.

Пърси огледа *петсухоса*. Вече беше наводнил улицата. Сирените ставаха все по-силни.

Нямахме много време.

— Значи е мой ред да му отвличам вниманието — въздъхна той. — Ти се приготви да се хванеш за гердана.

— Та вече дори нямаш меч — възразих, — ще загинеш!

Пърси се ухили.

— Ти само тичай натам, щом се почне.

— *Какво* още има да се почва?

В този момент крокодилът кихна и запрати хипопотамчето на другия край на Лонг Айленд. След което се обърна към нас и изрева. А Пърси се устреми право към него.

Оказа се, че не е имало нужда да питам Пърси какво разсейване е намислил. Веднага, щом се започна, всичко ми се изясни.

Спря пред крокодила и вдигна ръце. Досетих се, че си е приготвил някаква магия, но той не изрече вълшебна дума. Нямахше жезъл или вълшебна пръчка. Просто застана пред чудовището, все едно искаше да му каже: „Ето ме! И съм вкусен!“.

Крокодилът се сепна. Ако не друго, щяхме да умрем щастливи от това, че няколкократно сме смаяли съществото.

Потта потече от люспите му. Черната течност вече стигаше до глезените ни. Оттичаше се в отводнителния канал, но не спираше да приижда от кожата на влечугото.

И тогава видях какво става. Пърси вдигна ръце и течността се завихри в посока, обратна на часовниковата стрелка. Събра се в краката на крокодила и бързо набра скорост. Водовъртежът обхвана цялата улица и стана толкова силен, че едва не ме събори.

Когато най-сетне осъзнах, че трябва да се затичам, вече беше прекалено късно. Потокът беше прекалено силен и трябваше да намеря друг начин да достигна гердана.

„Един последен номер“ — помислих си.

Страхувах се, че това ще ме довърши, но призовах последните остатъци от магическата си сила и се превърнах в сокол — свещеното животно на Хор.

Погледът ми моментално стана сто пъти по-остър, извисих се над покривите и целият свят заприлича на 3D екран с висока резолюция. Видях полицейските автомобили само на няколко сгради разстояние, както и децата, които бяха застанали по средата на улицата и се мъчеха да ги забавят. Можех да различа всяка слuzеста брадавица и пора по люспите на крокодила. Можех да видя всеки от йероглифите на гердана.

И могъществото на Пърси.

Водовъртежът обхвана цялата улица. Пърси стоеше непоклатим на ръба му, но водата вече се бе завихрила толкова силно, че даже гигантският крокодил губеше равновесие. Колите се понесоха по асфалта, пощенските кутии бяха изтръгнати от ливадите и отнесени от стихията. Водата се надигна и превърна целия квартал в огромна центрофуга.

Бе мой ред да се смая. Преди няколко минути ви казах, че Пърси не е магьосник. Истината обаче е, че никога не бях виждал магьосник с такава сила.

Крокодилът се олюля и се завъртя във водата.

— Сега е моментът — процеди Пърси през зъби. Без слуха на сокола никога нямаше да го чуя, но сега осъзнах, че говори на мен. И си спомних, че имам работа. Магьосник или не, никой не можеше да контролира такава сила задълго.

Разперих криле и се спуснах към крокодила. Когато стигнах катарамата, се превърнах обратно в човек и се хванах за нея. Стихията бучеше около мен. Едвам виждах през пръските. Течението беше толкова силно, че без малко не ме отнесе.

Бях *наистина* изтощен. Не бях влизал в толкова трудна битка от срещата си с Алоп, господаря на Хаоса.

Прокарах ръка през йероглифите. Трябваше да има начин да ги отключа.

Крокодилът изрева. Мъчеше се да остане на крака. Някъде вляво от мен чух как Пърси надава вик на гняв и безсилие в опит да задържи бурята. Водовъртежът обаче започна постепенно да се забавя.

Имах няколко секунди, преди крокодилът да се освободи и да нападне. След това двамата с Пърси щяхме да умрем.

Почувствах четирите йероглифа, които изписваха името на божеството.

Последният символ не означаваше звук. Беше йероглифът за бог, което подсказваше, че първите три знака — СБК — изразяват името на божествено създание.

„Когато се съмняваш — казах си, — натисни божествения бутон.“

Натиснах четвъртия символ.

Нищо не се случи.

Водната буря вече затихваше. Крокодилът се обърна срещу течението и погледна към Пърси. С крайцеца на окото си видях как момчето пада на едно коляно.

Пръстите ми стигнаха третия йероглиф — плетената кошница (Сейди винаги го наричаше „чаената чашка“) за звука „К“. Йероглифът ми се стори по-топъл на допир. Или само си въобразявах?

Нямаше време да го мисля. Натиснах го. Нищо не се случи.

Бурята приключи. Крокодилът триумфално изрева, готов за вечеря.

Стиснах юмрук и ударих с все сила по кошницата. Този път катарамата изцрака задоволително и се отвори. Паднах на улицата и бях залят от десетки килограми злато и скъпоценни камъни.

Крокодилът залитна и изрева, наподобявайки звука на корабно оръдие. Остатъкът от бурята се разсея като хладен повей, а аз затворих очи в очакване да бъде премазан от падащото чудовище.

Внезапно улицата притихна. Нямаше сирени. Нямаше крокодилски рев. Купчината скъпоценности изчезнаха. Лежах по гръб в мръсна вода и гледах празното синьо небе.

Лицето на Пърси се появи над мен. Изглеждаше все едно е бягал през тайфун, но се беше ухилил до ушите.

— Браво на теб! — каза той. — Вземи гердана!

— Гердан?

Още бях замаян. Къде изчезна цялото злато?

Изправих се и се опрях на тротоара. Пръстите ми се сключиха около единственото останало бижу, вече с нормални размери... е, нормални за нещо, което трябва да се върже на шията на средно голям крокодил.

— Чу-чудовището — заекнах аз, — къде...

Пърси посочи. На няколко метра от нас стоеше мъничко бебе крокодил. Изглеждаше много разочаровано.

— Шегуваш се — рекох.

— Може би е нечий изгубен домашен любимец? — сви рамене Пърси. — Не може да не си чувал подобни истории.

Не се сещах за по-добро обяснение. Как обаче малкото крокодилче се бе сдобило с магическия гердан, който го превърна в машина за убиване?

— Там долу! — долетяха гласовете на смъртните деца. — Има две момчета!

Явно бяха решили, че опасността е преминала. И водеха полицията право при нас.

— Трябва да се махаме. — Пърси хвана крокодилчето и затвори устичката му с ръка, след което ме погледна въпросително. — Идваш ли?

И двамата побягнахме обратно към блатото.

Половин час по-късно седнахме в един крайпътен ресторант край магистралата Монток. Споделих остатъка от лековитата си отвара с Пърси, който по неизвестни за мен причини я наричаше *нектар*. Повечето от раните ни се излекуваха.

Бяхме вързали крокодилчето в близката гора, докато решим какво да правим с него. Почистихме се, доколкото можем, но все още изглеждахме все едно сме минали през повредена автомивка. Косата на Пърси беше залепнала на една страна и в нея се бяха оплели стръкове трева. Обувките ми бяха мокри и все още намирах ястребови пера в ръкавите си (бързите преобразявания не са много точни).

Бяхме прекалено изморени, за да разговаряме, и затова просто гледахме новините по телевизора над касата. Полицайте и пожарникарите докладваха за странен инцидент в канализацията на близкия квартал. Очевидно налягането се беше покачило до такава степен, че беше предизвикало наводнение. Почвата ерозирала така лошо, че няколко къщи пропаднали. Беше цяло чудо, че няма ранени. Местните хлапета пък твърдяха, че за инцидента е виновно Блатното чудовище от Лонг Айлънд, което причинило всичките разрушения по време на битка с двама тийнейджъри. Официалните лица, разбира се, не вярваха в тези истории, но репортерът от телевизията призна, че разрушените къщи изглеждали „сякаш нещо огромно е седнало върху тях“.

— Странен инцидент в канализацията — промърмори Пърси. — Това е ново.

— За теб може би — изсумтях, — аз причинявам такива навсякъде, където отида.

— Спокойно — каза той, — аз черпя.

После бръкна в джобовете на дънките си и извади единствено една химикалка.

— Ох... — Усмивката му угасна. — Всъщност... да можеш да призоваваш пари?

Така се наложи аз да черпя. Разбира се, че можех да вадя пари от нищото, тъй като си бях складирал в Дуат при останалите си припаси. Така не след дълго пред нас се появиха чийзбургери с пържени картофки, а светът ми се видя по-добър и по-красив.

— Чийзбургери — въздъхна блажено Пърси. — Храната на боговете.

— Съгласен — казах аз, но докато го гледах, се запитах дали си мисли същото нещо като мен. Че говорим за *различни* богове.

Пърси изгълта бургера си. Явно от него можеха да се очакват големи дела не само в битка, но и на трапезата.

— Каква е историята с този гердан? — попита той, докато дъвчеше.

Поколебах се. Все още няхах представа откъде идва това момче и не бях сигурен, че искам да знам. Наистина, бихме се рамо до рамо и вече му имах доверие. Въпреки това усещах, че ходим по тънък лед.

Всичко, което кажихме, можеше да има сериозни последици — не само за нас двамата, но и за всички, които познаваме.

Чувствах се точно както преди две години, когато разбрах истината за семейство Кейн, Дома на Живота, боговете на Египет, Дуат и всичко останало. В един-единствен ден светът ми се беше разширил десетократно.

Сега усещах същото. Опасявах се обаче, че ако светът стане още по-голям, главата ми ще се пръсне.

— Герданът е омагьосан — казах накрая. — Всяко влечуго, което го носи, ще се превърне в *петсухос*, Сина на Собек. Онова крокодилче някак я е сложило.

— По-скоро някой *му я е сложил* — отвърна Пърси.

Не исках да мисля по този въпрос, но нямах друг избор, освен да се съглася.

— Кой обаче? — попита той.

— Трудно ми е да се сетя — признах си. — Не ми липсват врагове.

— И при мен е същото — изсумтя Пърси. — А някаква идея *защо*?

Отхапах от чийзбургера си. Беше вкусен, но в момента едва ли можех да го оценя.

— Някой е искал да направи пакост — заключих. — Може би... — Погледнах към Пърси и се опитах да преценя колко трябва да споделя с него. — Може би са искали да привлекат вниманието *и на двама ни*.

Пърси се намръщи и нарисова с картофчето си нещо в кетчупа. Не беше йероглиф, но не беше и буква от латиницата. Предположих, че е гръцка.

— Това чудовище имаше гръцко име — каза накрая той — и ядеше пегаси в моя...

Той се поколеба.

— В твоя дом — довърших. — Някакъв лагер, ако съдя от тениската ти.

Той се размърда неспокойно на стола си. Все още не можех да повярвам, че говори за пегасите така, сякаш наистина съществуват. Спомних си обаче, че преди година видях от Бруклинския мост в

небето над Манхатън нещо, което подозрително приличаше на летящ кон. Тогава Сейди ми каза, че халюцинирам.

Вече не бях толкова сигурен.

— Виж, Картър — погледна ме накрая Пърси, — въобще не дразниш толкова, колкото си мислех. Даже смятам, че сме добър отбор. Въпреки това...

— Не можеш да разкриеш тайните си — отгатнах. — Не се безпокой. Няма да те разпитвам за лагера или силите ти.

— Не ти ли е любопитно? — повдигна вежда той.

— И още как. Преди да разберем обаче какво става, мисля, че е по-разумно да се държим на разстояние един от друг. Ако някой или нещо е организирано появата на чудовището с идеята да ни събере на едно място...

— Може би е целяло да ни срещне — довърши той — с надеждата от това да произлезе зло.

Кимнах. Спомних си за неприятното чувство, което бях изпитал по-рано, за вътрешния ми глас, който ме предупреди, че не трябва да казвам нищо на Пърси. Бях започнал да уважавам момчето, но усещах, че не ни е писано да бъдем приятели. Всъщност изобщо не трябваше да сме на едно място.

Преди много, много години, когато бях малък, гледах как мама проведе научен експеримент пред учениците си.

— Вода и калий — бе казала тя. — Съвсем безобидни поотделно. Но заедно...

Смеси ги в една голяма мензура и БУМ! Учениците отскочиха назад, а експлозията разтърси всички стъкленици в лабораторията.

Пърси беше водата. Аз бях калият.

— Вече обаче се срещнахме — каза Пърси. — Знаеш, че съм в Лонг Айленд, а аз — че ти си в Бруклин. Ако поискаме да се намерим...

— Не го препоръчвам — отвърнах. — Не и преди да разберем нещо повече. Трябва да проверя някои неща, да разкрия кой стои зад инцидента с крокодила.

— Хубаво — отвърна Пърси. — Аз също ще се разровя.

Той посочи към огърлицата на *петсухоса*, която блещукаше от раницата ми.

— Какво ще правим с това?

— Мога да го скрия на безопасно място — обещах. — Няма да създава повече неприятности. Ние често се занимаваме с реликви като тази.

— *Ние* — повтори Пърси. — Значи има и други като теб?

Не отговорих.

— Добре — вдигна ръце той, — забрави, че съм те питал. Имам някои приятели в Лаге... ъ-ъ-ъ, някои приятели, които с радост биха разучили подобен вълшебен гердан. Но ще ти се доверя. Вземи го.

Отдъхнах си. Дори не бях осъзнал колко съм напрегнат.

— Благодаря ти. Много.

— А крокодилчето? — попита той.

Овладях нервния си смях.

— Искаш ли го?

— Богове, не!

— Мога да го взема и да му осигуря хубав дом. — Сетих се за басейна ни в Бруклин и си представих как нашият гигантски вълшебен крокодил Филип Македонски ще се зарадва да си има приятелче. — Даже знам къде точно да го занеса.

— Ами, хубаво. — Пърси прозвуча леко несигурен, но после ми подаде ръка. — Беше удоволствие да се работи с теб, Картър.

Здрависахме се. Не прехвърчаха искри. Не изтътна гръм. Но въпреки това не можех да избягам от чувството, че със срещата си сме отворили врата, която може би няма да успеем да затворим.

— С теб също, Пърси.

Той се изправи.

— И още нещо — каза. — Ако този някой, който ни е събрал, се окаже общ враг... какво ще правим, ако имаме нужда да се обединим срещу него? Как да се свържа с теб?

Замислих се върху това. След това взех бързо решение.

— Мога ли да напиша нещо на ръката ти?

— Като телефонен номер? — намръщи се той.

— Ами... не точно. — Извадих пръчица за писане и стъкленица с магическо мастило. Пърси протегна ръка и нарисувах върху дланта му йероглиф — Окото на Хор. Веднага щом завърших символа, той блесна в синя светлина и изчезна.

— Просто изречи името ми — казах му — и ще те чуя. Ще знам къде си и ще дойда. Действа обаче само веднъж, затова гледай да имаш

добра причина.

Пърси разгледа дланта си.

— Доверявам ти се, че това не е някаква проследяваща магия.

— Да — отвърнах. — Така както, ако ме извикаш, аз ще ти се доверя, че не е капан.

Той ме погледна и внезапно осъзнах, че морскозелените му очи могат да бъдат доста заплашителни. След това обаче се усмихна и отново заприлича на обикновен безгрижен тийнейджър.

— Добре казано — ухили се той. — Значи, до скоро виждане, Ка...

— Не изричай името ми!

— Просто те дразнех. — Посочи ме и ми намигна. — Остани си загадъчен, приятелю.

И с тези думи си тръгна.

Час по-късно се върнах на летящата си лодка с малкото крокодилче и вълшебния гердан, а Пъзльо ме отнесе до Бруклинската къща.

Цялата среща с Пърси ми изглежда толкова невероятна, че не мога да повярвам, че се е случила.

Питам се как момчето призова онзи водовъртеж и какво, по дяволите, представлява *божественят бронз*. Най-много обаче ме притеснява думата *полубог*.

Имам чувството, че ако се разровя, мога да намеря отговорите на тези въпроси, но те няма да ми харесат.

За момента мисля да кажа за това на Сейди и на никой друг. В началото тя ще реши, че се майтапя, а после просто ще започне да ме дразни. В крайна сметка обаче винаги разбира кога говоря истината и колкото и да ме ядосва, ѝ имам доверие. Не че бих ѝ го казал, де.

Може би тя ще ми подсказе какво трябва да правим.

Но който и да е отговорен за срещата ми с Пърси, който и да я беше нагласил... ми намирисва на работа на Хаоса. Прилича ми на експеримент, който цели да донесе само разруха. Вода и калий. Материя и антиматерия.

За щастие, всичко приключи добре. Огърлицата на *петсухоса* е затворена на безопасно място. Крокодилчето си играе в басейна.

Но следващия път... боя се, че може би няма да извадим такъв късмет.

Някъде там има момче на име Пърси с таен йероглиф на ръката. И усещам, че, рано или късно, ще се събудя посред нощ и в ума ми ще отекне една дума, изречена настоятелно.

Картър.

[1] Американско токшоу, водено от психолога д-р Фил Макгроу.
— Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.